

ΕΤΟΣ Β. 1887. ΤΕΥΧΟΣ 26

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ | ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

Ἡ Ἀμμόχωστος ἔχει σὺν σχῆμα τετραγώνου ἢ ἐκτεταγμένου καὶ τειχιόεσσα. Πανταχοῦ τῆς πόλεως ταύτης φαίνονται περικλλεῖς καὶ πολυδαίδαλοι ναοὶ, ὑψιμέλαθρα καὶ ὑψίστενῆ μεταϊωνικὰ κτίρια, μνημεῖα οἰχομένης μεγαλοπρεπείας, θαμβοῦντα τὴν ὄρασιν τοῦ περιηγητοῦ.

Τὰ ἰσχυρὰ φρούρια ταύτης, ἐκτὸς τῶν ἐπάλλξεων, ἐνισχύονται καὶ ὑπὸ πολλῶν μεταπυργίων, ὧν τὸ μεγαλύτερον κεῖται πρὸς δυσμὰς εἰς ὃ ἀνέρχεται τις διὰ λιθίνης κλίμακος, ἔχουσης μῆκος 40 γ. μ. ἢ περίμετρος τοῦ μεταπυργίου τούτου σύγκειται ἐκ 40 γ. μ. μῆκος καὶ πλάτος 20. Ἐπὶ τοῦ μεταπυργίου τούτου ὑπάρχει στήλη τις πυχυράτη ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, κυλινδρικοῦ ἔχουσα ὕψος 5 γ. μ. ἢ στήλη αὕτη τυγχάνει ἢ ἐπιτύμβιος τάφου τινὸς διασημοῦ ὀθωμανοῦ στρατηγοῦ καλουμένου Πιρὶ Μεχμέτ, ὄντινα ἐπεσκέπτοτο μέ-

χρι τοῦδε οἱ ὀθωμανοὶ χάριν βοησκειτικῆς εὐλαβείας καὶ ἰδίᾳ οἱ πύσχοιτες ἐκ πυρετῶν, οἵτινες προσερχόμενοι περιτυλίσσουν ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν κόπτοντες ἐκ τοῦ ἐνδύματος αὐτῶν τεμάχιόν τι πλλάκις φέρουσι καὶ τεμάχιον βαμβακίου, ὑπερ βυθίζουσιν ἐντὸς τοῦ ἐλαίου τῆς ἐκεῖσε ὑπάρχουσας λυχνίας καὶ δι' αὐτοῦ κατασκευάζουσι περίαπτα, ἅτινα ἀναρτῶσιν ἐπὶ τοῦ τραχήλου πρὸς ἀποσόθησιν τῆς ἀσθενείας αὐτῶν. Κίωθεν τῆς λιθίνης ταύτης κλίμακος τοῦ μνησθέντος μεταπυργίου ὑπάρχει κρύπτη τις, ἣτις ἐρησιόμενε δίκην πυριταποθήκης.

Ἀπέναντι τοῦ μεταπυργίου τούτου πρὸς ἀνατολὰς ἐν μικρᾷ ἀποστάσει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἔδαφους τῆς γῆς ὑπάρχει μέγας ἀπότομος λίθος πλεισκαίνου στρώματος, ὅστις τυγχάνει οἶονεὶ λελαξευμένον σπήλαιον, ἔχων διαφόρους θέσεις. Ὁ λίθος οὗτος ὄγκος, ὅστις τυγχάνει ἐξωτερικῶς ἐρνεσίπεπλος, ἔχει ἐσωτερικῶς περίμετρον 40 γ. μ. Ἡ λάξευσις τούτου καὶ αἱ ἐν αὐτῷ πολλαὶ καὶ ποικίλαι θέσεις ἐμφαίνουσι τὴν μεγάλην τέχνην καὶ ἐπιτηδεϊότητα τοῦ λαοτόρου ἐκείνου, ὅστις ἀνέλαβε μετὰ πολλοῦ

κινδύνου, ἵνα λαξεύσῃ τοιοῦτον λίθινον ὄγκον, οὕτινος τὸ ἀκρομυῖον ἐστὶ λίαν περιέργον. Ὁ λίθος οὗτος τανῦν τυγχάνει ὀλίγον ἀκροσπῆς καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐχρησίμευεν ἐν ὧρα ἀποκλεισμοῦ τῆς πόλεως, ὡς κατοικία τῶν γυναικοπαίδων.

Παρὰ τῆ δυτικῆ πλευρᾷ τῶν χερσαίων τειχῶν τῆς πόλεως ταύτης ὑπάρχει ἕτερον λιθόκτιστον κτίριον, καλούμενον μέχρι τοῦδε παρὰ τῶν κατοίκων κ ο μ ο ρ ο μ ι ᾶ τὸ κτίριον τοῦτο δέδμηται σθεναρῶς καὶ ἐστὶ περιέργον, ἔχον δύο παραπλεύρους εἰσόδους, ὧν ἡ μὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐξόδος τῶν εἰσερχομένων· ἤτε εἴσοδος καὶ ἐξόδος τοῦ κτιρίου τούτου ἔχει 40 γ. μ. μῆκος καὶ πλάτος 10 καὶ ὕψος 10. Εἰσερχομένους τις ἐνὸς τοῦ κτιρίου τούτου βλέπει δύο διαιρέσεις, τὴν μὲν ἀνατολικήν, τὴν δὲ δυτικὴν, ἐν ἧ ὑπάρχουσι τρία δωμάτια κατὰ διάμετρον ἄλληλοις κείμενα, ὧν τὸ ἐν ἔχει 20 γ. μ. μῆκος καὶ πλάτος 10· ἄνωθεν τῶν ἀψίδων τούτων ὑπάρχουσι διαμεμερισμένως τρεῖς φωταγωγοί, ὧν ὁ μεσαῖος ἔχει μῆκος 4 γ. μ. καὶ οἱ ἕτεροι 3. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τούτου ὑπάρχει πληθὺς κόνεως ἀνθράκων καὶ οἱ τοῖχοι εἰσι μελανοειδεῖς. Τὸ σθεναρὸν τοῦτο κτίριον φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς τηλεποιεῖον τῶν Ἐνετικῶν Ἀρχῶν, ἐνθα κατεσκευάζοντο τοιοῦτου εἶδους ἔργα ἐν αὐτῷ κατὰ τι ὀθωμανικὸν χειρόγραφον, σωζόμενον εἰς χεῖρας ὀθωμανοῦ φίλου μου· ἐν Ἀμμοχώστῃ εὐρέθησαν πολλὰ τεμάχια σιδήρου καὶ ὀρειχάλκου, ὡς καὶ διάφοροι μηχαναὶ, αἵτινες ἐν τῇ ἀλώσει τῆς πόλεως ἐλήφθησαν παρὰ τῶν ὀθωμανικῶν ἀρχῶν καὶ διετηροῦντο μέχρι τῆς κατοχῆς τῶν Ἀγγλων. Παρὰ τὴν ἀνατ. πλευρᾷν τοῦ αὐτοῦ κτιρίου ὑπάρχει κρύπτη τις, δι' ἧς κατέρχεται διὰ κλίμακος λίθινου, ἐχούσης ἐννέα βαθμίδας, ἐνθα ἐφύλαττον τὰ ἐν αὐτῷ κατασκευαζόμενα ἔργα, ἅπερ ἐσχάτως μετεκομισθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἐν τινι θέσει τοῦ κτιρίου τούτου ὑπάρχουσι δύο λίθοι μαστοειδεῖς, οἵτινες καλοῦνται τὸ ἀγίασμα τῆς Παναγίας τῆς γαλοῦσης· οὗτοι ἀνάγονται ἐν τῇ χριστιανικῇ πα-

λαιογραφίᾳ καὶ θεωροῦνται πολύτιμοι, ἐπισκεπτόμενοι παρὰ τῶν γυναικῶν, τῶν πασχουσῶν ἔλλειψιν γάλακτος· οἱ λίθοι οὗτοι εἰσι γαλακτίται, ἅτε ἐκτριβόμενοι ἐκδίδουσι γαλακτώδη χυλόν.

Ἡ πόλις αὕτη ἐκτὸς τοῦ ὅτι, ὡς ἔφθην εἰπὼν, περιελήθη ὑπὸ ἰσχυρῶν τειχῶν καὶ προμαχώνων, περιεκασμεῖτο διὰ τριακοσίων ναῶν τοιχογραφημένων, ἐν οἷς διεκρίνετο ὁ περικαλλῆς ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας, ὁ τοῦ ἁγ. Νικολάου καὶ ἁγ. Γεωργίου τοῦ ἔξορικοῦ, διὰ δύο μονῶν, στοᾶς, ἐξοχικῆς οἰκίας καὶ μεγαλοπρεπῶν Ἀνακτόρων.

Ἀναδιφῶντες καθ' ἐκάστην τὰ ἐρείπια τῶν κατερριμμένων τούτων οἰκοδομῶν, εὗρομεν μετὰ τῶν τούτων πολλὰς ἐπιγραφὰς ἀνεκδότους μεσαιωνικῆς ἐποχῆς, ὡς καὶ χύτραν κεκεραμυμένην· τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἔχον δύο ποδῶν διάμετρον καὶ δύο λαβὰς ἐκατέρωθεν, φέρει γραφὰς τινὰς, αἵτινες παριστώσι πωγωνοφόρον γέροντά τινα ραβδοῦχον, καθήμενον ἐπὶ ἐδωλίου· ἐνώπιον αὐτοῦ ἴστανται δύο νεαὶ ὡς θεραπαινίδες ἢ νύμφαι κύπτουσαι καὶ πτύσσουσαι τὰς χεῖρας· ἡ στάσις αὕτη δηλοῖ τὸ ἄκρον ἄωτόν τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν κύριον αὐτῶν, ὅστις φαίνεται νὰ ἦναι θεὸς τις· τὰ κοσμήματα τοῦ ἀγγεῖου τούτου εἰσὶ περιέργα καὶ ἐμφανῆ καὶ φαίνεται νὰ ἦναι ἔργον Ἑλληνικῆς τέχνης.

Ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων δημοσιεύομεν μόνον μίαν ἑλληνικὴν μετὰ συμπληρώσεως. ἔχει δὲ οὕτω:

*Ὀλυμπίαδα τὴν τοῦ δεῖτος γυναῖκα
Δι' Θεοδώρου τοῦ δεῖτος τοῦ συγγενοῦς τοῦ
Βασιλέως τοῦ σιραιητοῦ καὶ ναυάρχου
Καὶ ἀρχιερέως τοῦ κατὰ
Κύπρον Γραμματέως τῶν περὶ
τὸν Διδύσου τεχνιτῶν*

Καὶ ταῦτα μὲν θεωροῦντες ἄλλοι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπιφυλαττόμεθα τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐτέρων ἐπιγραφῶν μεσαιωνικῆς ἐποχῆς.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Δικαστὴς ἐν Κύπρῳ.

Ἡ ΗΡΩΪΣ ΕΛΛΗΝΙΣ

Διήγημα.

Ὀλίγα λεπτὰ μακρὰν τῆς Φιλιππουπόλεως ἐγείρεται εἰς τὴν κορυφὴν μεμονωμένῃ λόφου μικρὸν ἐξωκκλήσιον, οὕτινος ἡ ἴδρυσις ἀναφέρεται εἰς ἀπωτάτην ἐποχὴν· κατάλευκον διακρίνεται μακρόθεν ἐκ τῆς πεδιάδος καὶ οἱ Ἑλληνας χωρικοὶ καὶ εἰς ὠριαίαν ἐτι ἀπόστασιν διαβαίνοντες ἀποκαλύπτουσι εὐσεβάτως καὶ σταυροκοποῦνται, τὸν νοῦν προσηλοῦντες ἐξίσου πρὸς τὸν προστάτην ἅγιον τοῦ ναΐσκου καὶ πρὸς τὸν Παπαθύμιον, τὸν γέροντα ἱερέα, ὃν ἀπὸ τριακονταετίας καὶ πλέον ἐγνώρισαν ἱερουροῦντα ἐν αὐτῷ.

Ὁ Παπαθύμιος εἶναι γέρον ὀγδοηκονταέτης περίπου, εἶδε πολλὰ, εἰργάσθη ἄλλοτε παντοστρόπως ὑπὲρ τοῦ γένους καὶ, μετὰ παρέλευσιν τῆς γνωστῆς τρικυμίας τοῦ παρελθόντος, ἧς συμμετέσχεν, ἀπεχώρησε τῆς Ἑλλάδος καὶ κατέφυγεν εἰς τὰς παραδουναβείους ἐπαρχίας· ἀφοῦ δ' ἐμπορεύθη ἐκεῖ ἐπὶ τινα ἔτη, περιελήθη εἶτα τὸ ράσον καὶ ἐλθὼν ποραμένει ἐκτοτε εἰς τὸ παρὰ τὴν Φιλιππούπολιν αὐτὸ ἐξωκκλήσιον. Ἐνυμφεῖθη ἄλλοτε καὶ ἀπέκτησεν ἕνα υἱόν, ὅστις ἀπονήσκειον τῷ ἀφῆκεν ὀρφανὴν μικρὰν πενταετὴ κορασίδα, ἧτις ἐκτοτε ἐγένετο τὸ μόνον σημεῖον, πρὸς ὃ συγκεντροῦνται ὅλα τὰ διαθήματά του, ὅλαι αἱ σκέψεις του, ὅλα τὰ αἰσθητά τῆς γεροντικῆς του καρδίας. Ἐκεῖ εἰς τὸ ἐξωκκλήσιον μακρὰν τοῦ κόσμου τὴν ἀνέβρεψεν ἐν μητρικῇ φροντίδι καὶ τὴν κατέστησεν ἑγγονὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Τὴν ἐδίδασκεν ὅσα γράμματα ἐγνώριζε καὶ πρὸ πάντων τῇ ἐνέπνευσε τὸ ἄγνον πρὸς τὴν πατρίδα ἐκεῖνο αἰσθημα, ὅπερ ἐκ μικρᾶς ἡλικίας διέκαιε τὰ στήθη του· τῇ εἶχε μάθει ὁ φιλόπατρις γέρον ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐνίοτε ἐν πυρετῷ ἔστρεφε τὸ βλέμμα γύρω, ὅπως τῇ ὑπομνήσῃ ὅτι ὑπάρχουσιν ἐκεῖ κάτω πόλεις, ὧν τὸ ὄνομα ἀποπνέουσιν εὐωδίαν.

Καὶ μετὰ τὴν ὑπόμνησιν ταύτην ἐδάκρυεν ὁ

γέρον καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ μικρὰ κορασίς, ἧτις περιεχύνετο εἰς τὸν λαμόν τοῦ ἱερέως καὶ ἐξέχυνε διὰ φιλημάτων ὅτι ἠσθάνετο ἐκ τῶν διδαγμάτων τοῦ πάππου τῆς. Ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις δὲ ταύτας ἡ κόρη ἠλικιούτο καὶ ἐγένετο νεᾶνις. Τὸν παρελθόντα Μάϊον εἶχε γίγει δεκαοκταετίας καὶ ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς τὴν ἡμέραν ἐκείνην λειτουργῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἠκούσθη παρὰ τῶν ἐκκλησιαζομένων προσφῆρων μεταξὺ τῶν τροπαρίων πλέον ἢ ἅπαξ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Μαριάννας.

Ἦτον εἰς ὄλους γνωστὴ ἡ Μαριάννα, καὶ ὅταν ἐπρόκειτο ὁ λόγος περὶ αὐτῆς, οἱ χωρικοὶ τῶν παρακειμένων μερῶν μιᾶ φωνῇ ἐξεθείαζον τὴν ξανθὴν τῆς καὶ ὑποχρυσίζουσαν κόμην, τὸ λευκόχρουν τοῦ προσώπου τῆς, τὸ γλυκὺ τῆς ἐκφράσεως καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀγαθότητα καὶ τὸ ἀξιοπρεπὲς τοῦ ἔθους τῆς.

* *

Μίαν ἑσπέραν τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου, ἐνῶ ὁ ἥλιος εἶχεν ἀποκρυβῆ ὀπισθεν τῶν ὄρεων καὶ τὸ σκιάφος ἤρξατο καλύπτον τὴν περίξ ἐκτασιν, ἡ Μαριάννα μετὰ τὴν λάγνηνον ἐπ' ὤμου ἔλαβε τὸ μονοπάτιον καὶ μετέθη εἰς τὴν ἐκεῖ πλησίον πηγὴν ὅπως ὑδρεύσῃ. Μόλις δ' εἶχε πλησιάσει καὶ ἤκουετο ἤδη ἐλαφρῶς τὸ ὑπὸ τὸν πλάτανον ρέον ὕδωρ, ὅτε παρὰ τὰς ρίζας αὐτοῦ εἶδε, ἡγέρθη ἀμέσως καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτήν· ἡ Μαριάννα κατ' ἀρχὰς ἐσταμάτησεν, ἀλλ' εἶτα ἐφάνη ὅτι τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμά της.

— Μαριάννα μου, ἠκούσθη λέγων ὁ ἐρχόμενος ἀνὴρ.

— Εἶσαι σὺ, Ἀλέξανδρε; ἐπιθύρῃσεν ἐκείνη.

Καὶ μετὰ τὰς λέξεις ταύτας αἱ χεῖρές των συνηνώθησαν.

— Ἦλθες καὶ σήμερον, ἐπανέλαβεν εἶτα ἡ νεᾶνις· δὲν σὲ ἐπερίμενα. Δέν μοι εἶπες ὅτι θὰ ἤρχεσο μεθαύριον;

— Ναί, ἀλλ' ἤλθον νὰ σε ἴδω σήμερον, διότι θὰ φύγω, Μαριάννα μου. . . θὰ φύγω αὐριον εἰς Σόφιαν καὶ θὰ κάμω ἀρκετάς ἡμέρας νὰ σε ἴδω.

Τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος ἔλαβε διὰ μιᾶς ὄψιν κατηφῆ καὶ προσήλωσε πενθίμως τὸ βλέμμα πρὸς τὸν νέον.

— Θὰ φύγῃς, εἶπε, θὰ φύγῃς καὶ θὰ πᾶς ἐκεῖ μέσα εἰς τὴ Βουλγαρία, τὴν ὁποίαν ποτέ μου δὲν ἠμπόρεσα νὰ γαπήσω. Καὶ θὰ γρήγῃς πολὺ;

— Ὅχι· μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας πιστεύω νὰ ἦμαι ἐδῶ εἰς τὴν Πλόδθη, κοντὰ σου.

Καὶ ὁ νέος προσέκυψε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ προσώπου τῆς νέας.

Ἄλλ' αὕτη τὸν ἀπόθησε μεθ' ὀρμῆς.

— Πῶς μ' ἀπυθεῖς; ξέπανελαθε, δὲν μ' ἀγαπᾶς. Μαριάννα;

Ἡ νεᾶνις ἀνεσκήρτησε καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ὅχι, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, ἀνεφώνησεν, ἀλλὰ μὴ με λυπῆς καὶ σὺ διακίλησμονεῖς ὅτι σοὶ εἶπα πολλάκις; Δὲν θέλω νὰ κούω αὐτὸ τὸ «Πλόδθη», δὲν μ' ἀρέσει, θέλω τὸ ἑλληνικόν. Φιλιππούπολις δὲν εἴμεθα ἡμεῖς Βούλγαροι, εἴμεθα Ἕλληνες, Ἀλέξανδρε, Ἕλληνες.

Καὶ προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας ἡ νεᾶνις διήνοιξε τοὺς διαλάμποντας ὀφθαλμούς της.

— Ἕλληνες, ἐπανελάθεν· ἂν ἡγάπων τόσον ὀλίγον πρὶν τοὺς Βουλγάρους, τώρα δὲν ἠμπορῶ καὶ νὰ τοὺς ἴδω, ἀφότου ἐποδοπάτησαν τὴν σημαίαν μας καὶ μας ὕβρισαν. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Ἀλέξανδρε, δὲν ἀγαπᾶς καὶ σὺ καθὼς ἐγὼ τὴν πατρίδα μας;... Δὲν αἰσθάνομαι πλέον μεγαλύτερον τὴν ἀγάπην μας μέσα εἰς τὸ στήθος σου, ὅταν προφέρῃς ταυτοχρόνως τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος...

— Ναὶ ἐπιθύρουν ὁ Ἀλέξανδρος, ἀλλὰ καὶ οἱ Βούλγαροι δὲν εἶναι κακοί. Ὅταν τοὺς γνωρίσης καλά, θὰ συμφωνήσης καὶ σὺ μαζὶ μου.

— ὦ, μὴ μου λέγεις τοὺς Βουλγάρους; δὲν ἠμπορῶ νὰ τοὺς ἀγαπήσω, δὲν ἠμπορῶ.

Καὶ στρέφουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τὰ πέριξ,

— Ἀλλὰ ξεύρεις, εἶπεν, ὅτι ἐνύκτωσε καὶ δὲν τὸ ἐνόησαμεν... θὰ περιμένῃ ὁ πατέρας.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐτέθη παρὰ τὸ πλευρόν της καὶ ἀμφοτέροι συνομιλοῦντες ἔλαβον τὴν ἀτραπὸν, ἣτις ἔφερε πρὸς τὸ ἐξωκλήσιον. Ὅταν

ἔφθασαν πλησίον αὐτοῦ, ὁ Ἀλέξανδρος ἔστη, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Μαριάννα, εἶπε, μὴ μ' ἐρωτᾶς τί ὑπάγω νὰ κάμω εἰς τὴν Σόφραν; θὰ ἔλθω ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον ὀπίσω καὶ θὰ ἰδῆς ὅτι τὸ ταξιδίον μου δὲν θ' ἀποβῆ εἰς μάτην· θὰ ἰδῆς μάλιστα καὶ τὸ ὅποιον δὲν περιμένεις. Ἐγὼ θὰ σοὺ γράψω ἀπὸ τὴν Σόφρα, ἀλλὰ θὰ κρατήσης μυστικότητα. Μὴ τὸ ὑπόσχεσιν;

Ἡ νεᾶνις κατένευσε καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τῆς κόμης τῆς ὁποίας προσεκολληθήσαν πυρετωδῶς τὰ χεῖλη τοῦ νέου, ὅστις καὶ ἀμέσως ἔλαβε τὴν κατωφέρειαν, ἐνῶ τὰ ὄμματα τῆς νεάνιδος τὸν παρηκολούθουν ἐν τῷ σκότει. Τὸν ἔβλεπε κατερχόμενον διὰ μέσου τῶν ἀτραπῶν καὶ ὅταν τέλος ἐγάθη ἐν τῇ ἀποστάσει ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μὲ φωνὴν ὑπόκωφον,

— Πόσον τὸν ἀγαπῶ, εἶπε.

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγὴν,

— Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος μὲ ἀγαπᾶ, προσέθεσε. Τὸ αἰσθάνομαι.

Δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνωτέρω σκηνὴν γέρον τις Βούλγαρος ἐκόμισεν εἰς τὴν Μαριάνναν τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

«Μαριάννα μου, ἐπετύχαμεν· θὰ σὲ ἐπανιδω αὐριον· κατάβα ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου εἰς τὸν μεγάλον δρόμον, διὰ νὰ ἴδωμεν μίαν ὥραν ταχύτερον ἀλλήλους».

Ἡ νεᾶνις διέτρεξεν ἐπανειλημμένως τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς καὶ ἐν τῇ προσδοκίᾳ της μόλις ἀντελήφθη αὐτῶν. Ἄμα ὅμως τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου ἦτο ἐπὶ ποδὸς καὶ συμφώνως πρὸς τὸν πόθον τοῦ φιλιτάτου της κατέθη εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν καὶ περιέμενε. Βαθεῖα ἡσυχία ἐβασίλευεν ἐπὶ αὐτῆς καὶ μόνον ποῦ καὶ ποῦ διεκόπτετο αὕτη ἀπὸ τὸ βῆμα διερχομένου ἀγρότου καὶ τὴν ἀγρίαν ὕλακὴν φυλάττοντος κυνός. Ὑπὸ τὸ ἀόριστον δ' ἐκεῖ αἰσθημα, ὅπερ διεγείρει ἐν ἡμῖν ἡ πρωτὰ, ἐκάθησεν ἐπὶ τινός λίθου καὶ στηριξάσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς, ἔμεινε σκεπτομένη, ἐνῶ τὸ βλέμμα της περιεπλανᾶτο εἰκαίως ἐπὶ τῆς πρὸ αὐτῆς ἐκ-

τάσεως. Ὡσεὶ δ' οἱ διαλογισμοὶ της εἶχον καταλήξει εἰς ἐν σημεῖον, ἤνοιξεν αἴφνης τὸ στόμα καὶ μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην,

— Καὶ νὰ μὴν τὸ γνωρίζῃ ὁ πατέρας μου, νὰ μὴ τοῦ εἶπω ποτέ τίποτε· τί κακὴ κόρη ποῦ εἶμαι... ἀλλὰ θὰ μοῦ τὸ ἐπέτρεπεν ἄρα γε νὰ τὸν ἀγαπῶ... θὰ μὲ ἄφινε νὰ τὸν βλέπω... ὦ! ἂν μοι διέταττε τὸ ἐναντίον, αἰσθάνομαι, ὅτι δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ ζήσω... Ὁ πατέρας μου καὶ αὐτός... Αὐτοὶ οἱ δύο εἶναι δι' ἐμὲ ἐπὶ τοῦ κόσμου...

Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σκέψεις της θόρυβος καὶ ποδοβολητὸς ἵππων τὴν ἠνάγκασαν νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν ἵνα ἴδῃ πόθεν προήρχετο· ταχέως δ' ἐνόησεν ὅτι πλῆθος πολὺ ἔρχετο ἐκ τοῦ μέρους τοῦ Παζαρτζικ καὶ τῇ ἐφάνη, ὅτι ταυτοχρόνως διέκρινε πολλὰς βουλγαρικὰς φωνὰς ἀναδιδόμενας μακρόθεν· ἠγέρθη λοιπὸν ἀμέσως καὶ ἠτοιμάζετο ὅπως ἀποχωρήσῃ, ὅτε αἴφνης ὁρμαῖός τις ἵππευς ἐφάνη εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ. Ἦτο πλήρης κονιορτοῦ καὶ ἰδρωτός, ἔφερε δὲ μακρὸν ὀδοιπορικὸν ἐπανωφόριον.

— Μαριάννα, ἀνεφώνησεν αὐτός, μόλις εἶδε τὴν κόρην, Μαριάννα σ' εὐχαριστῶ, διότι μὲ περιέμενες.

Ἡ νεᾶνις προσέδραμε πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ ἐπὶ τῷ αὐξανομένῳ θορύβῳ τὸν προσέβλεψεν ἀτενῶς, καὶ,

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησε.

— Σοὶ τὸ ἔγραψα, ἐπανελάθεν ὁ νέος, ἐπετύχαμεν ἡ Ρωμυλία ἠλευθερώθη καὶ ἀπὸ σήμερον ἔχομεν βασιλείον. Αὐτὸς ὁ θόρυβος προέρχεται ἀπὸ τὸν βουλγαρικὸν στρατόν. Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ εὐρίσκειται ὁ ἡγεμὼν Ἀλέξανδρος. Τὸν ἐγνώρισα ἐκ τοῦ πλησίον, ἡ Ρωμυλία εἶναι ἰδική μας, θὰ γίνω μέγας καὶ πᾶσα δόξα, ἢν θὰ ἀποκτήσω θὰ ἦναι διὰ σέ.

— Ὁ βουλγαρικὸς στρατός... ὁ ἡγεμὼν Ἀλέξανδρος... τί λέγεις; ἐπιθύρουν ἡ νεᾶνις, καταπλαγεῖσα καὶ μὴ ἐννοοῦσα τί τῇ ἐλέγετο.

Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην πλῆθος ἀνθρώπων κατέκλυσαν τὴν ὁδόν. Βούλγαροι χωρικοὶ προπορεύοντο κρατοῦντες βουλγαρικὰς σημαίας καὶ

τὸ ἄσμα «Τσαριγράδ νὰς» [Ἡ Κωνσταντινούπολις εἶν' ἰδική μας], ἀνεδίδετο ἐκ τῶν στομάτων ὅλης ἐκείνης τῆς μάξης.

Ἡ νεᾶνις ἐπτοήθη καὶ ὠχρίασε.

— Μὴ φοβεῖσαι, Μαριάννα, τῇ εἶπε προσκλίνων ὁ Ἀλέξανδρος, τὰ πάντα θὰ τελειώσουν ταχέως· ὅλα εἶναι ἔτοιμα καὶ ἐντὸς τῆς ἡμέρας θὰ κηρυχθῇ ἡ ἔνωσις... θὰ ἔλθω νὰ σοὶ τὰ εἶπω ὅλα λεπτομερῶς· περιμένε με τὴν νύκτα· κατὰ τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας τῆς νυκτὸς θὰ ἦμαι πλησίον σας.

Καὶ διὰ τῆς χειρὸς ὑπέδειξεν εἰς τὴν νέαν νάπέλην· ὅταν δὲ τὴν εἶδε νάναβῃ τὸν λόφον, ἐκέντησε τὸν ἵππον· του καὶ παρηκολούθησε τὰ προπορευόμενα πλῆθη.

[ἔπειτα τὸ τέλος.]

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλ. ἀδίων.)

XXVII

Ἡ μαρκησία ἐκλιαν.

Ἡ κυρία δὲ Νουμέξ παρασυρμένη ἐκ τῆς ἀκαταβλήτου περιεργείας, ἦν αἱ γυναῖκες οὐδέποτε δύνανται νὰ περιστείλωσιν, ἐλησμόνησεν ἀμέσως τὴν ἀπομόνωσίν της ὅπως παρακολούθησεν τὰς περιπετείας τῆς σκηνῆς, ἣτις ἐμελλε νὰ παρασταθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐξ ἧς ἐξήρητο ἡ τιμὴ αὐτῆς, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ζωὴ της.

Αὕτη ἀπεῖχεν ἑκατὸν μέτρα περίπου τοῦ Ραούλ, ὅτε ἡ λέμβος ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν πολὺ μικρὰν, ἐξ ἧς ἡ δύνατο νὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνή.

Ὁ Ραούλ ἔκραξε πρὸς αὐτὴν μετὰ ζωηρότητος ἐν ἀραβικῇ γλώσσῃ

Οἱ νύκται τοῦ Κίς ἐξεπλήγησαν, καὶ ἤρξαντο συνομιλοῦντες μεταξὺ των.

Ὁ Ραούλ ὠμίλησεν αὐτοῖς ἐκ νέου. Οὔτοι δὲ ἀπήντησαν.

Τῷ ὄντι ἐταράχθησαν οὔτοι.

‘Ο Ραούλ έκωπηλάτει, πρὸς αὐτοὺς διευθυ-
μενος.

— Τίς εἶσαι; ἠρώτησαν αὐτόν.

— ‘Ο μωραβοῦτ Σίδη-έλ-Χαδζ Βου-Βέκεμ,
ἀπήντησεν οὗτος.

— Πόθεν ἔρχεσαι;

— Ἐκ Γαλλίας.

Οἱ ναῦται ἐγέλασαν.

— Εἶσαι τρελλὸς Σήδ Βου Βέκεμ! εἶπον
οὔτοι.

— Διατί;

— Θέλεις νὰ πείσῃς ἀνθρώπους ὡς ἡμᾶς δι-
διέπλευσας τὴν Μεσόγειον ἐκεῖ μέσα;

— Δὲν ἤλθον μὲ τὸ βαρέλιον τοῦτο, ἀλλὰ
μὲ πλοῖον.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ πλοῖον τοῦτο;

— Κατεβυθίσθη τὴν νύκτα ταύτην.

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ λέμβος ἤγγισε
τὸ βαρέλιον.

— Εὐλόγητός ὁ Θεὸς, ἔκραξεν ὁ Ραούλ, πη-
δῆσας ἐν αὐτῇ, ἀπηλλάχην τέλος τῶν ἀπίστων
ἐκείνων σκύλων, καὶ εἶμαι ἐν τῷ μέσῳ τῶν δού-
λων τοῦ προφῆτου.

Καὶ περιεπτύχθη ἓνα ἕκαστον τῶν ναυτῶν
κατὰ τὸ ἀραβικὸν ἔθος. Οὔτοι προσεφέροντο προ-
θύμως, πιστεύοντες ὅτι ἔσωσαν ἓνα συμπατριώ-
την των.

Ποῖος εἶναι ἐκεῖ εἰς τὸ ἄλλο βαρέλιον; ἠρώ-
τησαν οἱ ναῦται.

— Μία γυνὴ γαλλίς, ἣτις ἦν πρὸ ἔμοι
διαρκούσης τῆς αἰχμαλωσίας μου.

— Ἦτο λοιπὸν νύμφαλωτος;

— Ναί· ἀπὸ δύο ἐτῶν, διότι ἐκήρυξα τὸν
ἱερὸν πόλεμον κατὰ τῶν Γάλλων.

— Καὶ πῶς ἐξῆλθες ἐκεῖθεν;

— Χάρις εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, εἰς ἣν
ὁ Ἄλλὰχ ἐνέπνευσε ζωηρὸν ἔρωτα δι’ ἐμέ. Αὕτη
ἤτο θυγάτηρ διασήμου τινὸς ἀρχηγοῦ, ὅστις
κατώρθωσε νὰ μοὶ δοθῇ χάρις.

— Καὶ αὐτὸς σοὶ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυ-
γατέρα του;

— Ἐπρεπε νὰ γίνῃ τοῦτο! Οἱ Γάλλοι θεω-
ροῦσιν ὡς ἀπολεσθεῖσαν τὴν ὑπόληψιν τῆς κό-

ρης, ἣτις ἀγαπήσασα ἓνα ἄνδρα δὲν συνέλθει
εἰς γάμον μετ’ αὐτοῦ.

— Καὶ τὸ πλοῖον;

— Κατεβυθίσθη, σᾶς εἶπον.

— Πῶς;

— Διὰ τοῦ πυρός.

Πᾶσαι αὐταὶ αἱ ἐξηγήσεις, δοθεῖσαι ἐν κα-
θαρωτάτῃ ἀραβικῇ διαλέκτῳ, κατέπεισαν τοὺς
ναῦτας. Διευθύνοντο δὲ πρὸς τὸ βαρέλιον, ὅπως
παραλάβωσι τὴν γυναῖκα, ἣν ἐθεῶντο μετὰ πε-
ρισργείας.

Εἶχον καταθέσει τὰ μακρὰ τουφέκιά των ἐν
τῷ βῆθει τῆς λέμβου· δύο ἐξ αὐτῶν ἐκωπηλά-
τουν ὅπως φθάσωσι τὸ βαρέλιον, ὁ ἕτερος ἦν ἐν
τῷ πηδαλίῳ, παρ’ αὐτῷ δὲ ὁ Ραούλ, ὅστις αἰ-
φνης δραξίμενος αὐτὸν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἀπὸ
τοῦ τραχήλου, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ἀπὸ τοῦ ζω-
στήρου, ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

Οἱ δύο ἕτεροι ναῦται κατέλιπον τὰς κώπας·
ἀλλ’ ἤδη ὁ Ραούλ εἶχεν ἀρπάσει ἐν τουφέκιον
καὶ κατεσύντριψε δι’ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ
πλησιεστέρου, ὁ ἕτερος ἐπυροβόλησε διὰ τοῦ πι-
στολιου του, ἀλλ’ ἡ σφαῖρα ἀπέτυχε τοῦ σκο-
ποῦ, καὶ ὁ Ραούλ διὰ νέου σφοδροῦ κτυπήματος
ἀνέτρεψε καὶ τὴν τελευταίον αὐτοῦ ἀντίπαλον.

‘Υπελείπετο ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ριφθεὶς ναύ-
της· ὁ Ραούλ ἐπυροβόλησε κατ’ αὐτοῦ. καθ’ ἣν
στιγμὴν οὗτος ἔπλεε πρὸς τὴν λέμβον καὶ ἐβυ-
θίσθη εἰς τὰ ὕδατα.

— Τὰ πάντα ἐτελείωσαν, εἶπεν ὁ Ραούλ
πρὸς τὴν μαρκησίαν, ἣτις εὐρίσκετο εἰς ἀπό-
στασιν ὄργυιων τινων.

Καὶ ὤρθη διὰ τῆς κώπης τὴν λέμβον πρὸς
αὐτήν· παρέλαβεν αὐτήν καὶ τὴν προσεκάλεσε
νὰ καθίσῃ.

‘Ἡ μαρκησία ἦν ὠχρὰ ἐκ τοῦ τρόμου.

‘Ο Ραούλ, χωρὶς πλέον ν’ ἀσχοληθῇ περὶ
αὐτῆς, ἔσπευσε νὰ παραλάβῃ ἐντὸς τῆς λέμβου
ὅλας τὰς ζωοτροφίας τὰς περιεχομένας ἐν τοῖς
βαρελίοις, ἔδωκεν εἰς τὴν λέμβον διευθύνειν,
καὶ ἔπλεε πρὸς ἀνατολάς.

Οἱ δύο ναῦται ἔκειντο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς
μαρκησίας· ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχεν ἀποθάνει
εἰσέτι.

— Ραούλ, εἶπεν ἡ μαρκησία, πικρατηρή-
σατε!

Αὕτη ἔδειξεν αὐτῷ τὸν ναύτην, ὅστις ἀνεση-
κώθη καὶ πικρετῆρει πεφοβισμένως περὶ αὐτοῦ·
ἰδὼν δὲ τὸν ἀντίπαλόν του ἐποίησε κίνημα
φρίκης.

‘Ο Ραούλ, λαβὼν ἐκ τῆς ζώνης τοῦ νεκροῦ
πιστόλιον, ἐσκόπευσεν αὐτόν.

— Χάρις! ἔκραξεν ἡ μαρκησία.

Ἄλλ’ ἐκεῖνος, ἀδυσώπητος, ἐπυροβόλησεν.

— ὦ Θεέ μου! εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, οἷός
φοβερός φονεὺς εἶσθε!

— Βύχαριστῶ πολὺ! ἀπήντησεν ὁ Ραούλ.

Καὶ σκώπτων προσέθηκεν.

— Αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ἀλλόκοτον φιλαν-
θρωπίαν!

— Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι σκληρόν! ἐφώνησεν ἡ
μαρκησία.

— Ἐπρεπε λοιπὸν, ἠρώτησε, νὰ ἀφήσωμεν
τοὺς ἀθλίους τούτους νὰ μᾶς σφάξωσιν; Εἶπατε,
ἠθέλετε νὰ γίνῃ τοῦτο;

— Ἄλλ’ ἀφοῦ ἐσώθημεν.

— Ὅχι εἰσέτι ὀριστικῶς. Δὲν ἀφίχθημεν
εἰς Γαλλικὸν λιμένα.

— Φεῦ, ὄχι!

— Θὰ συναντήσωμεν ἴσως πειρατὰς τοῦ
Μαρόκου, εἴτε κατὰ τὸν πλοῦν, εἴτε εἰς τὴν πα-
ραλίαν· ὁ πληγωμένος οὗτος θὰ μᾶς ἐθέτετε ἢ
κατέστρεφε.

— Θὰ ἦτο πάντοτε καιρὸς βραδύτερον.

— Ἄ! ναί, ἀληθῶς, ἰδοὺ αἱ γυναῖκες καὶ
αἱ μικρολογίαι αὐτῶν.

— ὦ Ραούλ!

— ὦ, ναί! αἱ μικρολογίαι αὐτῶν. ἠθέλετε
νὰ συγχωρήσητε αὐτὸν, καὶ ὕστερον ἀπαθῶς,
μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας, νὰ τὸν φονεύσητε! εἶπεν
ὁ Ραούλ.

Καὶ ἤρξατο νὰ ἐξετάζῃ τὰ ἐνδύματα τῶν
πρωμάτων, λαβὼν δὲ τὰ ἐν τοῖς ζωστήρσι,
χρῆματα καὶ πυρίτιδα καὶ ἄλλα πράγματα,
ἐξέδυσεν αὐτὰ καὶ ἔπλυνε τὰς ἐπὶ τῶν ἐνδυμά-
των κηλίδας τοῦ αἵματος.

‘Ἡ μαρκησία παρετῆρει αὐτὸν βαρύνυμος καὶ
δακρῶσα.

‘Ο Ραούλ ἤπλωσε τὰ ἐνδύματα εἰς τὸν ἥλιον·
ἔρριψε τὰ πτώματα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐτα-
κτοποίησε τὰ ἐν τῇ λέμβῳ.

— Εἴμεθα ἤδη ἐν ἀσφαλείᾳ σχεδόν, εἶπεν
οὗτος μετὰ ἠπιότητος.

Καὶ μειδιάσας,

— Σεῖς ἐχολώθητε; ἠρώτησεν.

— Εἴσθε τόσοσιν σκληρὸς πρὸς ἐμέ! ἀνεφώ-
νησεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Εἶναι ἀληθές! ὠμολόγησεν οὗτος.

Καὶ κλίνας τὸ γόνυ πρὸ αὐτῆς,

— Φιλτάτη Μαρία, εἶπε, λησμονήσατε καὶ
σύγγνωτε, ἐν ἐμοὶ ὑπάρχουσι δύο ἄνθρωποι· ὁ
εἷς, ἐκεῖνος, ὃν γνωρίζετε, εἶναι εὐγενῆς, πε-
πολιτισμένος.

— Καὶ ὁ ἄλλος;

— Ἄγριος.

— Μὴ εἴσθε πλέον ἢ εὐγενῆς μόνον.

— Ἀδύνατον, ἐνόσφ εὐρίσκομαι ἐνώπιον τοῦ
κινδύνου· δέκα ἐτῶν μάχαι καὶ κίνδυνοι μ’ ἐ-
προίκισαν μὲ συνήθειας κακάς, ἅς κατὰ τινὰς
στιγμὰς μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ κατανικήσω.

Αὕτη ἔπαιξε μὲ τοὺς βόστρυχας τῆς κόμης
του ὅλως συγκεκνημένη ὅτι ἠσθάνετο αὐτὸν
πλησίον τῆς.

— Σκληρέ! ἐψιθύρισε αὕτη, μοῦ ἠρνήθητε
χάριν εἰς τὸν πτωχὸν τοῦτον διάβολον!

— Ἄ! λυπηθῆτε αὐτὸν, σᾶς δίδω τὴν συμ-
βουλὴν.

— Δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ μᾶς κάμη
κακόν· μᾶς ὑπεδέχθη καλῶς.

— Διότι τὸν ἠπάτησα.

— Πῶς;

— Μὲ ἐξέλαθον ὡς ἄραθα.

— Καὶ ἐὰν ἐμάνθανον ὅτι εἴμεθα Γάλλοι;

— Τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ μ’ ἐβασάνιζον.

— Μὲ κάμνετε νὰ τρέμω.

— Σεῖς δὲ θὰ ἐγίνεσθε ἡ σύζυγος ἑνὸς τῶν
τριῶν τούτων.

— Μέγιστε Θεέ! εἶπεν, ὠχρίασασα.

— Λοιπὸν, εἶπεν οὗτος, μὲ εὐρίσκετε τόσοσιν
ἄγριον τώρα, Μαρία;

— Φίλε μου, ἀπήντησεν αὕτη, ὁ βίος ὃν
διάγετε ἔχει περιπετείας τόσοσιν φοβεράς, ὥστε

ἔρωτῶ ἑμαυτὴν ὅποιον θέλητρον ἔχει οὗτος δι' ὑμᾶς.

— Τὸ τοῦ κινδύνου.

Ἦγέρθη οὗτος καὶ λαβὼν ἐν βουρνούσιον ἔφερον αὐτὸ εἰς τὴν μαρκησίαν.

— Πρέπει νὰ μεταμφιεσθῆτε, εἶπε.

— Πῶς! ἀπήντησεν αὐτὴ· θὰ περιβληθῶ τὸ ἐνδύμα ἐνὸς νεκροῦ!

— Ἀλλὰ πάντοτε θὰ κυριεύσιν ὑμῶν αἱ κατάρχοι καὶ θῆλια αὐταὶ προλήψεις, αἵτινές εἰσιν ἀντίξαι ὑμῶν.

— Ραοὺλ, φεῖσθητε τῶν ἀδυναμιῶν μου καὶ μὴ σκυθρωπάχητε, φίλε μου, θὰ προσπαθῶ νὰ μὴ σᾶς δυσαρεστήσω πλέον· εἶσθε εὐχαριστημένοι;

Ἄρα οὐκ ἠσπίασθη τὴν χεῖρά της.

Ἡ λέμβος εἶχε νῆδη διαπλευσεῖ ἀρκετὴν ἀπόστασιν· ὁ ἀἴρ ἦτο βοηθητικός.

Ἄρα οὐκ ἔλαμπεν ἐν τῷ οὐρανῷ ἡ θάλασσα μακρόθεν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ, καθήμενὴ ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς λέμβου, ἐξεδύετο ἐν πρὸς ἐν τὸ ἐνδύματά της, ἅτινα ἐπιπτον ἐν τῷ βᾶθει τῆς λέμβου, καὶ ἄνευ ἀνοήτων ἀντιστάσεων, ἄνευ πεφοβισμένων κινήματων, ἄφινε τὸ μεμαγευμένον βλέμμα τοῦ νέου ἀνδρὸς· ἡ ἀποθαυμάζη, ὑπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ ἔσωτερου καλύμματος, τὰ κάλλη τοῦ θεοῦ αὐτῆς σώματος.

Μετὰ θλίψεως οὗτος ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ζῶντος ἐκείνου μαρμαροῦ τὸ βουρνούσιον τοῦ νούτου· ἀλλ' ἡ στιγμή δὲν ἦτο κατάλληλος, διότι ἐδέησε ν' ἀποκαλύψῃ ὅ,τι ἦθελε νὰ τηρήσῃ μυστικόν, τὸν σφοδρὸν ἔρωτα δὲν ἤθελε νὰ παραστήσῃ οὗτος ὡς δαμασθέντα, ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, καθ' ἣν ἀπέκρουσεν οὕτη τὰς προτάσεις του.

Ἐκάλυψε τὴν κόμην αὐτῆς διὰ τοῦ ταρπουσίου καὶ ἐπεράτωσε τὸν καλλωπισμὸν της. Ὅτε δ' ἐτελείωσεν, ἡ μαρκησία ἀνέκραξεν,

— Ἴδου ἐγὼ Μυριτινή!

— Μυριτινὸς, θέλετε νὰ εἴπητε.

— Ἀληθῶς.

— Τίς θὰ προέλεγε τὰ συμβαίνοντα· πρὸ ὀκτῶ μόλις ἡμερῶν θὰ ἐνομιζόμεν αὐτὸν τρελλό· σεῖς, ἡ μαρκησία δὲ Νουμέξ, ναυαγοῦσα

ἀπέναντι ἀκτῶν κατοικουμένων ὑπὸ ἀγρίων φυλῶν, κρυπτομένη ὑπὸ τὸ βουρνούσιον ἐνὸς βουδούτου καὶ μὴ ἔχουσα ἡ μίαν προστασίαν, τὴν ἰδικήν μου.

— Προστασίαν ἰσχυράν, Ραοὺλ.

— Ἦτις οὐδέποτε θὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ, Μαρία.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῇ ἀδελφικῶς τὴν χεῖρα, ἣν ἡ μαρκησία ἔσφιγξε σπασμωδικῶς.

— Νομίζω ὅτι δὲν καθησυχάσατε εἰσέτι, εἶπεν οὗτος· τρέμετε.

— Μετὰ τσαύτας συγκινήσεις!...

— Λάβετε, ἰδοὺ μία βαύκαλις ρουμίου, πίετε ἐξ αὐτοῦ ὀλίγον.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπεδείξατο ἀποστροφὴν.

— Ἐμπρός, εἶπεν αὐτῇ, πράξατε καὶ ὑμεῖς ὡς οἱ κληροῦχοι στρατεύσιμοι, οἵτινες φαίνονται εὐθυμοὶ, παρὰ τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ αἰσθημά των, πρέπει νὰ συνειθίσθητε νὰ δεικνύητε πολλὴν γενναϊότητα εἰς τινὰς περιστάσεις.

Αὕτη ὑπέκουσε καὶ ἔπιε.

— Μίαν παραγγελίαν σπουδαίαν ἔχω νὰ σᾶς δώσω, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, ἅμα μὲ ἴδετε μετὰ τῶν ἰθαγενῶν ἐνθυμηθῆτε ὅτι εἶσθε κωφάλαλοι.

— Διατί;

— Δὲν γνωρίζετε τὴν ἀραβικὴν. Πῶς λοιπὸν θὰ δυναθῶ νὰ εἶπω ὅτι δὲν ὀμιλῆτε τὴν διάλεκτον αὐτὴν;

— Πόσον ἀνόητος εἶμαι! οὐδόλως ἐσκέφθη τοῦτο· ἀλλὰ σεῖς Ραοὺλ, σεῖς σκέπτεσθε περὶ πάντων.

— Διάθου! ἔκραξεν αἴφνης οὗτος.

— Τί εἶναι; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Μία ἄκατος μᾶς καταδιώκει.

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἔδειξεν εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἐν ἰστίον, ὅπερ προῦχον ἐκ τῆς ἀκτῆς.

Ἐφαίνεται ὡς λευκὸν σημεῖον ἐν τῷ ὀρίζοντι.

— Οἱ ἰθαγενεῖς, βλέποντες τὴν διεύθυνσιν ἣν ἐλάμβανον, συνήχθησαν ἐν τῇ παραλίᾳ· ἐταράχθησαν, εἰ καὶ δὲν διέκρινον τί συνέβη. Ἀποσιέλλουσι, ἀναμφιβόλως, καθ' ἡμῶν τὴν καλλίστην τῶν λέμβων των, καὶ αὕτη θὰ προφθάσῃ ἡμᾶς πιθανῶς ἐντὸς ὀλίγων ὥρων.

— Καὶ θὰ φρονεθῆτε;

— Ἐν μᾶς συλλάβωσιν!

— Καὶ ἐγὼ θὰ περιέλθω εἰς χεῖράς των;

— Ὅσον διὰ τοῦτο, ὄχι.

— Τί θὰ πράξητε λοιπόν;

— Ὅταν πᾶσα ἐλπίς ἀπολεσθῇ, θὰ σᾶς φωνεύσω διὰ τοῦ ἐγγχειριδίου μου μᾶλλον, ἵνα μὴ σᾶ; ἴδω εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀνθρώπων τούτων.

— Ἐγὼ δὲ θὰ εὐλογῶ τὴν χεῖρά σου, Ραοὺλ, ἥτις θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ αἴσχους τούτου πλήττουσά με.

— Εὐτυχῶς δὲν θὰ περιέλθωμεν εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην, Μαρία, εἶπεν ὁ Ραοὺλ.

— Ἀλλ' ἀφοῦ φρονεῖτε ὅτι ἡ ἄκατος πλέει κάλλιον τῆς λέμβου ταύτης;

— Θὰ εὐρεθῇ ἴσως μέσον ὅπως βραδύνωμεν τὸν πλοῦν αὐτῆς. Καὶ ἐν πρώτοις θὰ ἴδωτε τί θὰ πράξω.

Ἄρα οὐκ ἐρρύθμισε τὴν πορείαν τῆς λέμβου τοῦ οὗτος, ὥστε νὰ προσεγγίξῃ εἰς τὴν ξηρὰν· κατόπιν ἀπεχώρισεν ἐν τῶν βραβείων, ὅπερ ἔπλεον ὡς σημεῖον ἐν τῷ ἀφῆθη σημείῳ.

— Θὰ διευθυνθῶσι πρῶτον πρὸς τὸ βραβέλιον τοῦτο, εἶπεν οὗτος· τοῦτο δὲ θὰ μᾶς χρηγήσῃ καὶ ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

— Εἶναι ὅμως πολὺ ὀλίγον.

— Εἶναι μέγα. Τὸ ἕτερον βραβέλιον θὰ μᾶς χρηγήσῃ πλέον τῆς μιᾶς ὥρας, χάρις εἰς ἰδεάν τινά, ἥτις μοὶ ἐπήλθε.

Καὶ ὁ Ραοὺλ, λαβὼν μίαν κόπην, ἔκοψεν αὐτὴν ἴσην πρὸς ἀνάστημα ἀνθρώπου διὰ τῆς μαχαίρας ἐνὸς τῶν νεκρῶν.

— Τί κατασκευάζετε αὐτοῦ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἐνα ξόανον, ἀπήντησεν ὁ Ραοὺλ.

— Εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ τοῦτο;

— Εἰς τὸ νὰ βραδύνῃ τοὺς διώκτας.

Ἄρα οὐκ, θέσας πέριξ τῆς κόπης τὰ ἐνδύματα τῆς μαρκησίας, ἐσχημάτισαν ἐξοίδησιν παριστώσαν ῥάχιν καὶ στῆθος, ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ξόανου τὸν ἐπενοῦτην του καὶ ἔστησεν αὐτὸ ἐν τῷ βραβείῳ, ἔθεσε δ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς του τὸν πῖλόν του.

Ἐκ τῶν ὀπισθίων θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἔβλεπεν ἄσπρον τινα τῆς Μασσαλίας, ἔχοντα τὴν ἀλλό-

κοτον κλίσιν νὰ πλέῃ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐπιβαίνων βυτίου.

Ἄρα οὐκ παρετήρησε τὴν μαρκησίαν, ἥτις ἐγέλα.

— Εὐγε, εἶπεν οὗτος, σεῖς συνειθίζετε, ὡς βλέπω, εἰς τὸν κίνδυνον. Ἀγαπῶ ὑμᾶς μᾶλλον γενναίαν παρὰ δειλήν.

Ἄρα οὐκ κατόπιν ἔλαβε τὸ τουφέκιον, δι' οὗ ἐφόνευσε τοὺς ναύτας.

— Τοῦτο εἶναι ἄχρηστον ἄλλως τε ἔχομεν ἄλλα δύο.

— Θὰ τὸ θέσητε εἰς τὸ βραβέλιον;

— Ναί, ἐμαντεύσατε, οἱ διώκοντες ἡμᾶς θὰ ἐνεργῶσι μετὰ φρονήσεως· βλέποντες ἔστραμμένον πρὸς αὐτοῦ τὸν σωτήρα τοῦ τουφεκίου, καὶ θὰ ἀπολέσωσι λεπτά τινα τῆς ὥρας.

— Θὰ προβολήσωσιν ἴσως κατὰ τοῦ ξόανου

— Ὅχι ἴσως, ἀλλὰ βεβήσιως.

Τῆς μαρκησίας τὸ πρόσωπον ἐξήστραπτε.

— Ραοὺλ, εἶπεν αὐτῇ, ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνευματῆος σας, ἡ ἀπάθειά σας, τὰ εὐφυῆ στρατηγήματά σας, μοὶ ἐμπέουσι τοιαύτην πεποίθησιν περὶ τῆς ἀσφαλείας μας, ὥστε διασκεδάζω μὲ τὴν κωμῳδίαν ταύτην.

— Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ κατασταθῆτε εἰς μικρὸς Καῖσαρ· ἡ ἀνδρεία δὲν ἀποκτάται ἐντοτε ἢ διὰ τῆς συνειθείας.

— Ἀλλ' εἶπατέ μοι, φίλε μου, τὸ ἀληθές μέσον τῆς σωτηρίας ἐπὶ τέλους ποῖον εἶναι;

— Θὰ τὸ εὕρω, ἡσυχάζετε.

— Δὲν τὸ ἀνεκαλύψατε εἰσέτι;

— Ὅχι, ἀλλ' ἔχομεν ἐνώπιόν μας τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας, καὶ εἶναι περισσότεραι ἀπὸ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὅπως ἀνακλύψῃ τις εἰκοσι σχέδια.

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἀπέλυσε τὸ βραβέλιον μετὰ τοῦ ξόανου.

Αἴφνης ἡ λέμβος ἔκαμψε μικρὸν ἀκρωτήριο καὶ ἡ μαρκησία ἀφῆκε κραυγὴν.

Ἐπὶ τῆς ὄχθης ὄρου τινός, ὅπισθεν τοῦ ἀκρωτηρίου πεντακόσιοι ἢ ἑξακόσιοι ἄνθρωποι ἦσαν συνηγμένοι.

Ἄρα οὐκ ἐσχυρώπατε.

Ἐφαίνετο μακρὰν πρὸς τὸ μέρος, ἐξ οὗ ἡ

πρώτη λέμβος απέπλευσε, λάμπον μέγα πῦρ.

— Τοῦτο εἶναι σημεῖον, εἶπεν ὁ Ραούλ. Ἡ φυλὴ, εἰς ἣν ἀνήκει ἡ λέμβος, ἦν ἐκυριεύσαμεν εἰδοποιεῖ ταύτην ὅτι συμβαίνει ἕκτακτόν τι. Ἦνόησαν ὅτι φεύγομεν αὐτούς; ἰδοὺ!

Τῷ ὄντι, εἰ ἐν τῇ θέσει συνηθρισμένοι ἄνθρωποι ἐκραύαζον μακρυῶς βλέποντες τὴν λέμβον.

Ἦδη πλοιάριόν τι απέπλευε, καὶ δι' ἰσχυρᾶς κωπηλασίας προὔχῳρι καταδιῶκον τοὺς φυγάδας!

— Ἄ! Ραούλ, εἶπεν ἡ μαρκησία, πιστεύω ὅτι ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μας ἔφθασεν.

Οὗτος ἀπαθὴς καὶ κρατιῶν ἐκ τῆς λαβίδος τὸ μαυριτινὸν ἐγχειρίδιον, δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἔρριψεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς βλέμμα σκαιόν. (ἀκολουθεῖ.)

P. DU BOISSON

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

Ἐπειδὴ καὶ ὁ συνταγματάρχης οὐδὲν πλέον ἀπεξεδέχετο ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἀφῆκεν αὐτὴν ν' ἀπέλθῃ, καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν προχωροῦντα ἱατρὸν, νεαρὸν ὄντα τὴν ἡλικίαν καὶ τοῦ συρμού, αὐτὸν ἐκεῖνον, ὃν ὁ Γούης εἶχε συναντήσει παρὰ τῇ Ἀντωνία.

— Εἶμι ὁ θεῖος τοῦ κ. Βωτροῦ, εἶπεν ὁ Σουκαρριέρ, λίαν συγκινημένος· μόλις δ' ἀφίχθεις ἐκ τῆς ἐξοχῆς ἐπληροφόρηθη ὅτι ἀσθενεῖ. Ἄλλ' εἰκάζω ὅτι δὲν εἶναι σοβαρὰ ἡ ἀσθενεία του;

— Ἀπεναντίας μάλιστα, σοβαρωτάτη, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός. Ὁ κ. Βωτροῦ πάσχει ἐξ εὐφρογίας.

— Ἄ! Θεέ μου! ἀλλὰ... ἀποθνήσκει τις ἐξ αὐτῆς;

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θ' ἀποθάνῃ. Βαίνει πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τῆς πρώτης ταύτης. Ἀλλὰ χθὲς ἀκόμη δὲν ἤμην τόσον βέβαιος. Ἡ ἀσθένεια ἤρξατο ὑπὸ κακίστην φάσιν, ἂν δὲ δὲν προελάμβανον αὐτὴν ἐγκαίρως...

— Ἐλθετε μετ' ἐμοῦ, κύριε· θέλω νά...

— Μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὸν κοιτῶνά του, διότι κοιμᾶται καὶ ἔχει μεγάλην ἀνάγκην ἀναπύσεως. Προσέτι πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τὰ συγκινησεῖς ἅτε δὲ μὴ ἀνομένων ὑμᾶς.

— Πῶς γίνεται νὰ μὴ εἰδοποιηθῶ;

— Ἐκεῖνος ὁ ἴδιος δὲν ἠθέλησε νὰ σᾶς εἰδοποιήσωσιν. Ἐζήτησα παρ' αὐτοῦ τὴν διεύθυνσίν σας. ἀλλ' ἐπιμόνω; ἠρνήθη νὰ μοὶ τὴν δώσῃ. Οὐδένα ἤθελε νὰ ἴδῃ, ὡς καὶ οὐδένα θὰ ἔβλεπεν, ἂν εἰς τῶν φίλων του δὲν ἀνεδέχετο ἐφ' ἑαυτοῦ νὰ στείλῃ καὶ νὰ μὲ προσκαλέσῃ.

— Ἦθελε λοιπὸν ν' ἀποθάνῃ, αὐτὸ τὸ κακὸν παιδίον!... Οὐδὲν τούτων δύναμαι νὰ ἐνοήσω. Ὅτε ἀνεχώρησα ἐκ Παρισίων κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα εἶχεν ἄριστα τὴν υγείαν.

— Προσεβλήθη ἀμέσως, καὶ τοῦτο ἐξ ἰδίου σφάλματος του εἰσῆλθεν ἐναντίον πῶν συμβουλῶν μου παρὰ τῇ Ἀντωνία Τζιτζίκια, ἧς εἰς ἔκτακτον ἐξ ὀφείας εὐφρογίας. Ἡ δύστηνος αὕτη κόρη δὲν θ' ἀναλάβῃ, ἀκουσίως τῆς δ' ἐδηλητηρίασε δύο τῶν φίλων τῆς, οἵτινες διέπραξαν τὴν ἀφροσύνην νὰ μεταβῶσι πρὸς ἐπίσκεψίν τῆς... εἰς δὲ οὗτοι ὁ Βωτροῦ καὶ κύριός τις Φρεδόκ καλούμενος, ὃν πιθανὸν γνωρίζετε. Ἄ! εἶναι ἀξιοσημείωτος περίπτωσις κολλητικότητος.

— Φρεδόκ! ἐπεφώνησεν ὁ Σουκαρριέρ.

— Μάλιστα. Ἐγὼ μὲν δὲν εἶμαι ὁ ἱατρός του, ἀλλὰ μοὶ εἶπον ὅτι ἀποθνήσκει. Ἄ! ὁ ἀνεψιός σας ὑπῆρξε τυχερός. Περιποιήθη θαυμασίως... πρῶτον μὲν ὑπ' ἐμοῦ... εἶτα δὲ ὑπὸ τοῦ φίλου του, ὅστις δὲν ἐγκατέλειπεν αὐτόν. Τὸ δὲ πάντων περιεργότερον εἶναι ὅτι ὁ φίλος οὗτος ἀφίκετο παρ' αὐτῷ καθ' ὃν χρόνον πάντες τὸν εἶχον ἐγκαταλίπει. Ὁ θαλαμηπόλος ἀπέδρα ἐπὶ προφάσει ὅτι δὲν ἦν ὄηθεν ἐμβολιασμένος.

Ὁ δυστυχεὴς δὲ Βωτροῦ, κατελιμμένος ὑπὸ τῆς φρενιτιδος ὦν, εἰς βέβαιον θ' ἀφίκετο θάνατον παρὰ τοῦ θυρωροῦ του. Ὁ ἐξ ὕψους ἀποσταλαῖς φίλος ἔπραξε τὰ πάντα. Ἐλθὼν νὰ ἴδῃ τὸν ἀνεψιόν σας ἠγγόνει, ὅτι οὕτως ἠσθένει. Ἄμα δὲ λαθῶν γινώσκων τούτου, ἐξεβίασε τὸν ἀχρεῖον ἐκεῖνον θυρωρὸν νὰ τὸν εἰσαγάγῃ ἐν τῷ οἴκῳ, ἔνθα ὀριστικῶς ἀποκατέστη. Ἄ! δύναται νὰ καυχῆθῃ ὅτι διέσωσε τὸν κ. Βωτροῦ.

— Καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ φίλου;

— Ὁ! πρέπει νὰ ἴδῃ καὶ ἰδικός σας. Καλεῖται κ. Ἐστελάν.

— Ἐστελάν! ἀνέκραξεν ὁ Σουκαρριέρ ἐν καταστάσει ἀνεξηγήτου τραγῆς. Εἶπατε: Ἐστελάν;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός. Μήπως δὲν τὸν γνωρίζετε;

— Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Πρέπει ν' ἀπατάσθῃ.

— Δὲν πιστεύω τὸ τοιοῦτον... ἐκτὸς ἂν αὐτὸς ὁ κύριος προσέλαθεν ὄνομα μὴ αὐτῷ ἀνήκον. Ὁ ἴδιος ἦλθε νὰ μὲ προσκαλέσῃ τὴν πρώτην ἡμέραν... καὶ μοὶ ἀπέστειλε τὸ ἐπισκεπτήριόν του, ἐφ' οὗ ἀνέγνων κάλλιστα: Λουδοβίκος Ἐστελάν. Ἐνθυμούμαι μάλιστα καὶ τὴν διεύθυνσίν του: Ὁδὸς Ρώμης Ἀριθ. 99.

— Καὶ λέγετε ὅτι εἶδε τὸν ἀνεψιόν μου;

— Εἶδεν; ὦ! ναί, καὶ ἔψαυσε, καθότι περιεπορεύθη αὐτόν, ὡς πατήρ ἤθελε περιποιηθῆ τὸ ἴδιον τέκνον. Δὲν ἐγγυῶμαι, παραδείγματος χάριν, ὅτι τῷ ἐλάλησε, διότι, ὡς προσέειπον ὑμῖν ἤδη, ὅτε οὗτος ἀφίκετο, ὁ κ. Βωτροῦ κατέχετο ὑπὸ τῆς φρενιτιδος καὶ οὐδένα ἀνεγνώριζεν. Ἀκολουθῶ; δὲ κατελήφθη ὑπὸ τοσοῦτον βλαβείας ὑπνωδίας, ὥστε δὲν ἦν εἰς θέσιν νὰ συνᾶψῃ συνμιλίαν. Ἄλλ' ὁ κ. Ἐστελάν δὲν ἀπεθαρύνθη. Προσέλαβε καὶ μίσην νοσοκόμον... μᾶλλον διὰ τὸν τύπον, διότι ὁμνῶν ὑμῖν ὅτι ὁ αὐτὸν ἦν ὄλωσ περιετῆ. Οὐδέποτε ἀπήντησα ἐν τοῖς νοσοκομείοις ἱκανὸν ὡς αὐτὸν νοσοκόμον. Ἄ! κύριε, τοιοῦτοι φίλοι εἰσὶν ὄντως σπάνιοι.

— Φίλοι! ἐπανελάθεν ὁ Σουκαρριέρ τεθαροβημένος.

— Ἐννέα φορές ἐπὶ δέκα μένει τις κατάμονος, ὁπότεν διατελῇ ἐν κινδύνῳ καὶ δὲν ἔχῃ ἡ ἑταίρους. Ἡ οἰκογένεια, φίλτατέ μοι κύριε, ἡ οἰκογένεια εἶναι ἡ μόνη. Ἀλλὰ δὲν προτίθεμαι νὰ ἐξενέγκω ὑμῖν ἀξιώματα ἐπὶ τοῦ ἐγώισμου, διότι διαβιοῦμεν ἐν κόσμῳ, ἐν ᾧ οὗτος εἶναι ὀλοσχερῶς προαδεκτός. Ἐκαστος δι' ἑαυτόν, εἶναι τὸ τοῦ συρμού τῆς σήμερον σύμβολον.

— Συγγνώμην, κύριε, διέκοψεν ὁ Σουκαρριέρ εὐρίσκων ἀρκούντως ἀκαίρους τὰς φιλοσοφικὰς σκέψεις τοῦ δόκτορος· δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε ἂν ὁ κ. Ἐστελάν θὰ ἔλθῃ σήμερον;

— Πῶς, ἂν θὰ ἔλθῃ! ἀλλ' ἦλθεν ἤδη. Ἀφικνεῖται λίαν ἐνωρίς καθ' ἑκάστην πρωΐαν, δὲν ἀπέρχεται δὲ ἡ πολὺ ἐξώρας. Κατὰ τὰς πρώτας μάλιστα ἡμέρας διενυκτέρευεν ἐνταῦθα.

— Καί... ἀνεχώρησεν;

— Οὐδαμῶς. Εἶναι ἐντός.

Ὁ Σουκαρριέρ προὔχωρησε κατὰ βῆμα πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, τῆς συνεχομένης μετὰ τοῦ κοιτῶνος τοῦ ἀνεψιοῦ του, ἀλλὰ δὲν προσέθη περαιτέρω. Ὁ Σουκαρριέρ ἦν λίαν συγκινημένος, φαίνεται ὅτι ἦν ὄντως εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς συγκινησεως, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε εἶθιζε νὰ διστάζῃ ἐν σοβαραῖς περιστάσεσι.

Τὸ πρῶτον αὐτοῦ κίνημα ὑπῆρξε νὰ δράμῃ πρὸς τὸν ἀνεψιόν, ἀλλ' ἐντούτοις ἔστη κατὰ παράκλησιν τοῦ ἱατροῦ ἐξαιτουμένου παρ' αὐτοῦ νὰ μὴ διαταράξῃ τὴν τοῦ ἀσθενοῦς ἀνάπαυσιν.

Καὶ ἤδη αὕτις ἔστατο κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς προσπελάσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν μεγάλθυμον Ἐστελάν, τὸν ἀφροσιωθέντα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ Σουκαρριέρ ὀλοσχερῶς διηπόρει. Ὁ ἔχθρος δὲν ἦν πλέον ἐχθρός. Τί νὰ εἴπῃ αὐτῷ; Διὰ τίνος τρόπου νὰ τῷ εὐχαριστήσῃ; Πρὸ πάντων δὲ πῶς νὰ ἐκφράσῃ αὐτῷ τὴν ἐγνωμοσύνην του παρὰ τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς ὑπνωττεν ὁ Γούης Βωτροῦ;

Ὁ δόκτωρ προσῆλθεν αὐτῷ ἀρωγός. Δὲν ἐστερεῖτο ἀγγινοίας, ἡ δὲ εἰδικότης αὐτοῦ ὡς ἱατροῦ τῶν δεσποινίδων τὸν εἶχεν ἐθέσει εἰς τὰς περιπλόκους καταστάσεις ὅθεν ἐμάντευεν

ὅτι προέκειτο περὶ ὅλως ἰδιάζοντος κοινωνικοῦ συμβάματος.

— 'Ο κ. Έστελάν παραμένει εἰς τὴν θέσιν του, εἶπεν, ἀλλ' ὁ ἀνεψιός σας δὲν ἔχει χρειαζόμενον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐπειδὴ κοιμᾶται. Ἄλλως τε δὲ ἡ ὑποδεχθεῖσα ὑμᾶς γυνὴ δύναται νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. Ἐπιθυμεῖτε ἀναμφιβόλως νὰ τῷ λαλήσητε;

— Εἶναι ἀνάγκη, ἐψιθύρισεν ὁ Σουκαρριέρ.

— Θέλετε νὰ τὸν καλέσω;

— Μεγάλως θὰ μὲ ὑποχρεώσητε. Θὰ τὸν ἀναμένω ἐν τῷ ἐστιατορίῳ.

'Ο διάλογος οὗτος ἐγένετο ἐντὸς τοῦ ἀντιθαλάμου τοῦ νεανικοῦ οἴκηρατος, ἐν ᾧ ἐπὶ μακρὸν ὁ Γούης Βωτροῦ διήγαγε βίον εὐθυμον, καὶ οὐτινος ὁ θεὸς ἐγένωσκε τὰς δικαιρέσεις, ὡς ἐγένωσκε τὴν ἐν Βρετέκῃ κατοικίαν του.

'Ο περὶνους οὗτος θεὸς, ὅπως συνδιαλεχθῆ μετὰ τοῦ Λουδοβίκου Έστελάν ἐξελέξατο τὸν ἀπὸ τοῦ κοιτῶνος μᾶλλον μεμακρυσμένον θάλαμον. Ἐπεθύμει ὅπως, εἰ τυχὸν ὁ Γούης ἀφυπνίζετο, μὴ ἀκούσῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ τὴν φωνὴν του, καίτοι λυπούμενος διὰ τὴν ἀναβολὴν τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐναγκαλισθῆ τὸν φίλτατόν του ἀσθενῆ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἰατρὸς εἶχεν εἰπεῖ ὅτι πᾶσα συγκίνησις θ' ἀπέθαιεν ὀλεθρία, ὁ Σουκαρριέρ περιέστελλε τὴν ἀνυπομονησίαν του.

— Θὰ τὸν ἴδω μετ' ὀλίγον, διενοεῖτο καθ' ἑαυτὸν, ὁπότεν ὁ Έστελάν μοὶ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του.

Εἰσελθὼν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ εἶδε κρεμαμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου τὴν κυνηγετικὴν σάλπιγγα, ἧς ἐχρήσατο ὅπως σημάνη τὴν ὑποχώρησιν τῆς Κυρίας Διαμαντῆ, καὶ ἧτις ἀνέμνησεν αὐτῷ παρελθὸν ἦττον λυπηρὸν τοῦ παρόντος. Οἶα, μεταβολαί ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης, καθ' ἣν ἐσάλπιξε διὰ ταύτης κατὰ τὴν ἐκ τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης ἐπάνοδόν του! Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπίστευεν εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ Έστελάν, ἥδη δὲ οὗτος ἀναστάς ἠγρύπνει παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Βωτροῦ θανατιῶντος.

'Η ἀνάμνησις αὕτη ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ συνταγματάρχου, ἀλλὰ δὲν ἐνέμεινεν ἢ πρὸς

στιγμὴν, διότι ἡ προσδοκωμένη συνάντησις πολλῷ μᾶλλον ἐπησχόλει αὐτόν.

'Αναφανείς ὁ ἰατρὸς ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ διὰ ταπεινοῦ φθόγγου ὅτι ὁ ἀνεψιός του ἐξηκολούθει ὑπνώττω, καὶ ὅτι ὁ κ. Έστελάν ἐμελλε νὰ προσέλθῃ.

Προσέθετο δ' ὅτι ὁ Βωτροῦ ἦν ὀριστικῶς ἐκτὸς κινδύνου, ὅτι ἠγγυᾶτο περὶ τούτου, καὶ ὅτι ἡ ἀνάρρωσις δὲν θὰ ἦν πολὺ μακροχρόνιος.

'Ο Σουκαρριέρ θερμῶς ἠνυχαρίστησεν αὐτῷ ἀναχωροῦντι, ὁ δ' ἀξιάχαστος ἰατρὸς δὲν εἶχεν ἔτι ἀφικθῆ εἰς τὴν κλίμακα ὅτε τῆς Μαγδαληνῆς ὁ σύζυγος εἰσῆλθεν.

Ἦν μὲν ὠχρότατος, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο οὔτε τεταραγμένος, οὔτ' ἐκπεπληγμένος. Πρόδηλον ὅτι ὁ ἰατρὸς ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι ἐμελλε νὰ συναντηθῆ μετὰ τοῦ θείου τοῦ Γούη.

'Ἄλλ' ὁ θεὸς οὗτος διετέλει εἰς μείζονα ἐκείνου ἀμηχανίαν, καθότι, ὅπως κατάρξεται τῆς συνδιαλέξεως, ἐτραύλισε τετριμμένας τινὰς φράσεις, δι' ὧν ἀνέφερε περὶ χορηγηθείσης ἐκδουλεύσεως, περὶ εὐγνωμοσύνης, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐποίητο μνείαν περὶ τοῦ παραδόξου τῆς θέσεως.

— Κύριε, τῷ εἶπε ψυχρῶς ὁ Λουδοβίκος Βαλλουρῆς, οὐδὲν μοὶ ὀφείλετε. Ἐπραξα ὅ,τι ὁ κ. Βωτροῦ θὰ ἐπραττεν ὑπὲρ ἐμοῦ, ἂν ἐγὼ εὐρισκόμην εἰς τὴν θέσιν του, καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἰδικήν μου. Παρακαλῶ δ' ὑμᾶς νὰ πιστεῦσητε ὅτι οὐχὶ ἐκ προμελέτης ἐπεδαψίλευσα αὐτῷ τὰς φροντίδας μου, διότι εἴμεθα μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ συνδεώμεθα διὰ φιλίας. Οὐδὲν μὲ προσείλκυε παρ' αὐτῷ. Εἶχον ἔλθει ὅπως τῷ κοινοποιήσω τὴν παρ' ἐμοῦ ληφθεῖσαν ἀπόφασιν.

— Γινώσκω ταύτην, διέκοψεν ὁ Σουκαρριέρ ἐν ἐκτάσει πληροφορηθείς τὰ κατ' αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Μαρίου Γκενεγκῶ τοσοῦτον δὲ τιμᾶ ὑμᾶς, ὅσον καὶ ἡ ἀφοσίωσίς σας, καὶ θά...

— Δὲν ἐξαίτουμαι τῆς ὑμετέρας ἐκτιμῆσεως. Ἦθελον μάλιστα ἀπόσχει καὶ νὰ σᾶς ἴδω, ἂν δὲν ὑπεχρεούμην νὰ εἶπω ὑμῖν ὅ,τι δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνακοινώσω τῷ κ. Βωτροῦ. Ὅταν παρουσιάσθην παρ' αὐτῷ, δὲν ἦν εἰς κατάστασιν νὰ μ' ἐννοήσῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ μ' ἀκούσῃ.

— Ἐτερός τις θ' ἀπεσύρετο, ἐνῷ ὑμεῖς ἐμείνατε.

— Ἐμείνα, διότι εἶδον τὸν κ. Βωτροῦ ἐγκαταλειμμένον παρὰ τῶν ἀνθρώπων του καὶ περιελθόντα εἰς ἀπομόνωσιν, ἐξ ἧς ἠδύνατο ν' ἀποθάνῃ, ἐλλείψει περιποιήσεων. Ἐπρόκειτο περὶ ζητήματος φιλανθρωπίας. Ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἀναθέσω εἰς χεῖράς σας, ἀλλ' εἶχετε ἀπέλθει ἐκ Παρισίων, ἐγὼ δ' ἠγγούον τοῦ κατηυθύνθητε. Ὁ ἰατρὸς ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τούτου, ἀλλ' ὁ κ. Βωτροῦ δὲν ἠδυνήθη, εἶτε δὲν ἠβουλήθη ν' ἀποκριθῆ. Σκεφθεὶς ὅτι ἡ ἀπουσία σας δὲν θὰ παρετεινετο ἐπὶ πολὺ, ἀπεράσιχ ν' ἀναμείνω ἐνταῦθα τὴν ἐπάνοδόν σας, διότι ὑπέθετον ὅτι θὰ προσήρχεσθε ἅμα ἀφικνούμενος, καὶ ἐπεθύμουν νὰ λαλήσω ὑμῖν. Διὰ ταύτην καὶ μόνην τὴν αἰτίαν μὲ συνηντήσατε ἐνταῦθα.

— Προσπαθεῖτε νὰ ἐλαττώσητε τὴν ἀξίαν τῆς συμπεριφορᾶς σας. Ἄλλ' οὐχ ἦττον δὲν θὰ μὲ παρακαλύσῃτε ἀπὸ τοῦ νὰ φρονῶ καὶ νὰ διακηρῶστω ὅτι αὕτη ὑπῆρξεν ἠρωϊκὴ.

— Ἐστὲ ἐλεύθερος ἐπὶ τοῦ τοιοῦτου, κύριε. Δὲν ζητῶ παρ' ὑμῶν ἐπαίνους, ἀλλ' ἐξαίτουμαι ἀπλῶς ἵνα μὴ μὲ ὑποπτέυσῃτε ὡς κερδοσκοπήσαντα ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ κ. Βωτροῦ ἐπαγρυπνησεώς μου, ὡς παρασκευάσαντα εἰδὸς τι σκηνηκῆς πράξεως ἰδιοποιούμενος αὐτόν, οὕτως εἶπειν, ἐνῷ θὰ μοὶ ἦτο εὐχερέστερον νὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Μωγάρ, ὡς ἔχοντα πολλῷ μείζονα ἐμοῦ λόγους νὰ προσέλθῃ εἰς βοήθειάν του. Μὴ εἰδοποιήσας ὅμως αὐτόν, τὸ ἐπραξα καθότι ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ ἤρχετο, καὶ θὰ μοὶ ἦτο λίαν ὀδυνηρὰ ἢ μετ' αὐτοῦ συνάντησις, ἰδίως δὲ ἢ μετ' ἐτέρου τινὸς προσώπου...

— Ἐπατάσθε, κύριε, καθότι τὸ ἕτερον ἐκεῖνο πρόσωπον δὲν θὰ εἰσῆρχετο ἐνταῦθα... ὡς καὶ ὁ ἀνεψιός μου δὲν μετέβη παρ' αὐτῷ, ἀφοῦ τοῦ ἐπληροφορήθη ὅτι δὲν ἐχῆρευεν. Ἀμφοτέρω ὑπεσῆθησαν ἀμοιβαίως οὐδέποτε νὰ ἐπανίδωσιν ἀλλήλους, καὶ θὰ τηρήσωσι τὸν λόγον των. Ἐὰν ὁ κ. Βωτροῦ ἦν ἱκανὸς νὰ παραβῆ τὴν ὑπόσχεσίν του, ἡ εὐκαιρία ἦν εὐνοϊκὴ ὁπότεν προσεβλήθη ὑπὸ νόσου, ἐξ ἧς ἠδύνατο ν' ἀποθάνῃ. Καὶ μολοντοῦτο δὲν ἀπέστειλε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Μωγάρ.

— Γινώσκω τοῦτο, κύριε, καὶ σᾶς πιστεύω. Ἄλλ' ἐπεθύμουν ν' ἀνερχθῶ πρὸς ὑμᾶς... πρὸς ὑμᾶς καὶ μόνον. Ἡ πρώτη μου σκέψις ὑπῆρξε ν' ἀποταθῶ πρὸς τὸν κ. Βωτροῦ, ἢ δ' ἐπ' αὐτοῦ ἐκλογή μου καταδεικνυσιν ὅτι ἐκτιμῶ τὸν χαρακτῆρά του καὶ ἔχω πίστιν ἐπὶ τὴν εὐθύτητά του. Μοὶ ἐφαίνετο φυσικὸν νὰ τὸν πληροφορήσω περὶ τοῦ σχεδίου μου καὶ νὰ τὸν ἐπιφορτίσω τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτοῦ εἰς πάντας τοὺς ἐνδιαφερομένους. Εὐέλπιστῶ ὅτι, ἐν ἐλλείψει τοῦ κ. Βωτροῦ θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ ἀκούσητε καὶ ν' ἀποδεχθῆτε ἐντολήν, ἣν οὐδόλως ἀμφιβάλλω ὅτι ἠθελε πιστῶς ἐπιτελέσει...

— Καὶ ἦντινα θὰ ἐπιτελέτω καὶ ἐγὼ τοσοῦτον καλῶς, ὅσον καὶ αὐτὸς, καίτοι μετὰ λύπης μου, σᾶς τὸ ὁμνῶ. Γινώσκω τὸ σχέδιόν σας, δὲν κέκτημαι δὲ ἰδιότητα νὰ τὸ ἐπιδοκιμάσω· ἀλλὰ διαδηλώ ὅτι εἴσθε εὐγενῆς καρδία.

— Τότε, ἠρώτησεν ὁ Έστελάν, χωρὶς προσῶς νὰ δεῖξῃ ὅτι ὁ εἰλικρινῆς οὗτος ἔπαινος συνεκίνησεν αὐτόν, γινώσκατε ὅτι μέλλω νὰ ὑποστρέψω εἰς Μεξικὸν καὶ νὰ ἐγκαταστῶ ἐκεῖσε;

— Μετὰ τοῦ κ. Διαμαντῆ. Πρὸ τίνος συνήντησα τὸν Μάριον Γκενεγκῶ, καὶ αὐτὸς μοὶ τὸ εἶπεν.

— Ἀνέβαλον τὴν ἀναχώρησίν μου ἵνα ἀναμείνω ὑμᾶς, ἀλλ' ἤδη δύναμαι νὰ εἶπω ὑμῖν θετικῶς ὅτι ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπέρχομαι τῶν Παρισίων. Διαβεβαιώσατε ἐκείνη, ἧτις φέρει τ' ὄνομά μου, ὅτι οὐδὲν εἰς τὸ ἐξῆς ἔχει νὰ φοβῆται ἐξ ἐμοῦ. Ἐπεθύμουν, ἂν μοὶ ἦν δυνατόν, νὰ τῇ ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν, νὰ τὴν ἀπαλλάξω δεσμοῦ βαρύνοντος αὐτήν· ἀλλὰ καλῶς γινώσκει ὅτι ὁ νόμος ἀντιτάσσεται εἰς τὸ τοιοῦτο, δὲν θὰ μ' αἰτιαθῆ δ' ἐπὶ δυστυχίματι, οὐτινος μέρος καὶ ἐγὼ μέλλω νὰ ὑποστῶ. Θὰ ζήσωμεν μακρὰν ἀλλήλων καὶ ἄνευ μηδεμιᾶς συγκοινωνίας. Ὁ θάνατος ἐνὸς ἐξ ἡμῶν θὰ δώσῃ πέρας εἰς τὸν θλιβερόν τοῦτον σύνδεσμον. Εὐχομαι νὰ ἦναι ὁ ἐμός, καὶ μάλιστα νὰ μὴ βραδύνη. Χαίρετε, κύριε. Οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους.

(ἀκολουθεῖ.)

Μεγάλην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἐσχάτως ἐν Ρόκφορντ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἡ ἀγγελία ὅτι ἡ μίς Νέλη Δὴν, θυγάτηρ πλουσιωτάτου τραπεζίτου, ἐζήτησεν ἐργασίαν ἐν τινὶ κλωστηρίῳ τῆς πόλεως ἐκείνης, καὶ εἰργάσθη ἀληθῶς ἐν αὐτῇ λαβοῦσα ὡς αἱ λοιπαὶ ἐργάτιδες ἡμερομίσθιον 60 ἑκατοστά τοῦ δολλαρίου (3 φρ. περίπου). Οὐδεὶς κατ' ἀρχὰς ἠδυνήθη νὰ μαντεύσῃ τίνος ἕνεκα λόγου ἡ ὑπερπλοῦτος κόρη ἀπεφάσισε τοῦτο, ἀλλὰ ταχαιῶς ἀπεκαλύφθη τὸ αἴτιον. Ἡ μίς Νέλη, μὴ ἐπαρκούσης τῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς διδομένης αὐτῇ μεγάλης ἐπιχορηγήσεως διὰ τὰ ἰδιαίτερα τῆς ἔξοδα νὰ κατασκευάσῃ ὅσας ἤθελε πολυτελεστάτας ἐσθῆτας, ἐζήτησεν αὐξήσιν ταύτης. Ἄλλ' ὁ γέρον πατήρ αὐτῆς, ὅστις ἐκαυχᾶτο ὅτι διὰ τῆς ἰκανότητός του καὶ τῆς ἐργασίας του κατάρθωσε ν' ἀποκτήσῃ κολοσσιαίαν περιουσίαν, τῇ εἶπε: «Παιδί μου, καθὼς φαίνεται, δὲν ἔχεις τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ τῆς ἀξίας τῶν χρημάτων καὶ τοῦτο μόνον εἰξεύρεις νὰ τὰ σκορπίζης ἀλύπητα. Δοκίμασε ὁμως καὶ σὺ ἅπαζ τοῦλάχιστον νὰ κερδήσῃς κατ' τι διὰ τῆς ἐργασίας σου, καὶ ἐγὼ διὰ κάθε πεντάλεπτον ποῦ θὰ κερδίξῃς, νὰ σοῦ δίνω ἐν τάλληρον». Ἡ ἐπίμονος νεᾶνις δὲν ἐπερίμενε νὰ τῇ ἐπαναλάβῃ τὴν πρότασιν ὁ πατήρ τῆς· ἀντὶ δὲ νὰ κοπιᾷ εἰς τὴν κατασκευὴν κομποῦ τινος χειροτεχνήματος, ὅπερ ἠδύνατο κατόπιν νὰ πωλήσῃ, ἠθέλησε ταχέως καὶ ἀκόπως νὰ κερδήσῃ ὅσον ἔνεστι πλείονα χρήματα, καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἂν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα εἰργάζετο ἐν τῷ κλωστηρίῳ ἀντὶ τοῦ ἡμερομισθίου ἐκ 360 ἑκατοστῶν τοῦ δολλαρίου, θὰ ἐλάμβανε παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς 360 τάλληρα· δὲν ἐχρειάζετο δὲ πλείονα χρήματα τότε. Ἀμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον· ἤρχισε νὰ ἐργάζεται ἐν τῷ κλωστηρίῳ, ἀλλὰ δὲν κατάρθωσε νὰ ἐργασθῇ πλέον τῆς μιᾶς ἡμέρας· τοῦτο μὲν διότι αἱ

λοιπαὶ ἐργάτιδες καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐχλεύαζον καὶ ἐσκωπτοῦσαν αὐτήν, τούτο δὲ διότι ὅλη ἡ πόλις συνέρρευσε εἰς τὸ κλωστήριον ἵνα ἴδῃ ἐργαζομένην ἐν αὐτῇ τὴν θυγατέρα τοῦ πολυτελέστατου τραπεζίτου.

X

Σουηδὸς τις μηχανικὸς ἐφευρεν ἔνδυμα ἀφλεκτον, ἀκίνδυνον καθιστῶν τὴν ἐπὶ ὤραν ὀλόκληρον διαμονὴν τοῦ φοροῦντος αὐτὸ ἐντὸς τῶν φλογῶν. Τὸ ἔνδυμα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς χιτῶτος φορομένου κατάσαρκα καὶ κατασκευαζομένου ἐξ ὑφάσματος ἐπιχεχρισμένου διὰ «καουτσούκ», καὶ ἑνὸς ἐπιβλήματος κατασκευαζομένου ἐκ δέρματος ἀσπάλακος· ὁ τε χιτῶν καὶ τὸ ἐπιβλήμα συνεννοῦνται μετὰ κράνου, ὁμοίου τῷ κράνει τοῦ σκαφάνδρου, ὅπερ φοροῦσιν οἱ δῦται, καλύπτοντος δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ πυροσθέντου. Διὰ τοῦ κράνου τούτου εἰσέρχεται ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ καὶ ταυτοχρόνως ὕδωρ πληροῦν τὸν μετὰ τῶν δύο φορεμάτων χώρον καὶ ἐμποδίζον οὕτω τὴν ἀνάφλεξιν αὐτῶν. Ἄπαντα τὰ γενόμενα πειράματα ἐπέτυχον πληρέστατα, ἀποδείξαντα τὴν χρησιμότητα τοῦ πυροσβεστικοῦ τούτου ἐνδύματος.

X

Οἱ κάτοικοι τῆς Εὐρώπης, οἵτινες ὑπολογίζονται ἐν ὅλῳ εἰς 340 ἑκατομμύρια περίπου, καταναλίσκουσι καθ' ἑκάστην 84 ἑκατομμύρια βελονῶν, ἧτοι μίαν βελόνην περίπου τέσσαρες κάτοικοι. Κατασκευάζονται δ' ἐν Ἀγγλίᾳ μὲν 54 ἑκατομμ. βελονῶν (ὧν τὰ 37 ἐν μόνῃ τῇ πόλει Βιρμινγκάμη), ἐν Γαλλίᾳ 20 καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ 40 ἑκατομμύρια.

X

Λύτοχειρίαι ἐν Γαλλίᾳ.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Γαλλίᾳ, ὡς ἐξήχεται ἐξ ἐπισήμου στατιστικῆς, ἐγένοντο 642 αὐτοχειρίαι καὶ ἀπόπειραι αὐτοχειρίας. Κατὰ τὸ προπαρελθὸν ἔτος ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶχεν ἀνέλθει εἰς 542, ὥστε παρατηρεῖται πλεόνασμα κατὰ 100.

X

Πρωτότυπον ξενοδοχεῖον ἠνεψύχθη ἐσχάτως ἐν Νέα Ὑόρκῃ εἰδικῶς προωρισμένον νὰ διευκολύνῃ τοὺς θέλοντας νὰπαλλαγῶσι τοῦ φορτίου τῆς ζωῆς. Ἐν ἐκάστῳ δωματίῳ αὐτοῦ εὐρίσκεται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπὶ τοῦ τοίχου, προσηρμοσμένος καὶ σιδηροῦς κρῖκος διὰ τοὺς ξένους, ὅσοι τυχόν προτιμῶσι νὰποθάνωσι τὸν δι' ἀγχιόνης θάνατον. Τὸ κομμωτήριον δὲ ἀποτελεῖται ἐκ πλουσιωτάτης συλλογῆς δηλητηρίων ἐντὸς φιαλῶν καὶ ἐπὶ τινος τραπέζης εὐρηται διαρκῶς πολύκροτον πλήρες.

X

Καὶ πάλιν οἱ Ἀμερικανοί.

Πρόκειται περὶ γάμου. Ὁ ζητῶν τὴν κόρην εἶναι νέος ἀγαπῶν αὐτὴν ἀπὸ πολλοῦ καὶ τρέμων ἐπὶ μόνῃ τῇ προφορᾷ τοῦ ὀνόματός τῆς καθ' ὅλα τὰ μέλη του. Ὁ πατήρ χονδρὸς, βραῦς καὶ ἀπαθέστατος. Καὶ ὁ διάλογος τοιοῦτος:

— Θέλετε λοιπὸν νὰ πάρετε τὴν κόρην μου;

— Ναί, κύριε.

— Ἔχετε λοιπὸν χρήματα εἰς τὴν Τράπεζαν, κτήματα, κανένα βαπόρι, ἐργοστάσια, περιουσίαν ἐπὶ τέλους;

— Ὅχι, κύριε· ἀλλὰ θὰ ἐργασθῶ καὶ θὰ κερδήσω.

— Πῶς;

— Θὰ ὑπάγω εἰς μίαν ἐπαρχίαν, θὰγοράσω κτήματα, θὰ τὰ καλλιεργήσω, θὰ τὰ πουλήσω, θὰ κάμω ἐπιχειρήσεις, θὰ εὕρω τρόπον ἐπὶ τέλους.

— Εἶσθε πολὺ τολμηρὸς, νέε μου. Ἀντὶ ὅλων αὐτῶν ἐγὼ ἔχω διὰ σᾶς ἕνα λαμπρὸν σκεῦον. Ἡ κόρη μου θὰ πάρῃ ἕνα πλοῦσιον χῆρον, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ζήσῃ παρὰ δύο χρόνια μόνον ἀκόμη καὶ θὰ τῆς ἀφήσῃ κληρονομίαν 200.000 δολλάρια. Κάμω ἕνα ταξιδάκι ἕως τὴν Εὐρώπην καὶ γύρισε ὕστερα ἀπὸ δύομισυ ἔτη, ὅταν θὰ ἔχῃ περάσῃ καὶ τὸ πέθος, καὶ τότε πέρνει καὶ τὴν κόρην μου καὶ τὴν περιουσίαν τῆς.

Μία παλαιὰ εὐφυολογία ἀποδιδόμενη εἰς τὸν λόρδον Βήκονσφελδ.

Προῦκειτο περὶ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης τῶν γυναικῶν.

— Φοβερὸν πρᾶγμα, παρατηρεῖ ὁ Δισραέλης, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχεν ἀναμιχθῆ εἰς τὴν συζήτησιν, φοβερὸν πρᾶγμα, φίλοι μου, αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Φαντασθῆτε δεῖ ἐπτυσσάμενος εἰς τὸν τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς καὶ τώρα δὲν ἐννοεῖ κατ' οὐδένα λόγον νὰ ἐξέλθῃ.

X

Κύριός τις ἐκάλεσε τὸν ὑπηρετὴν του νὰ ἐγερθῇ τὴν 5ην πρωϊνὴν ὥραν, ὅπως μεταβῶσιν ὁμοῦ εἰς τὴν παρακειμένην τῶν ἑπαυλιν. Ὁ ὑπηρετῆς, ὅστις ἠγάπα τὸν ὕπνον ὑπερβολικὰ, ἐλησμόνησε τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του. Ὅτε δὲ τὸν ἐξύπνησαν καὶ τῷ εἶπον ὅτι ὁ κύριός του ἀναμένει ἔφιππος:

— Πῶς! λέγει, ἔφιππος ὁ κύριός μου καὶ ἐγὼ κοιμοῦμαι! Κλείσατε τὸ δωματίόν μου· εἶμαι ἀνάξιος νὰ ἴδω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Καὶ ἐπανάλαβε τὴν διακοπεῖσαν συνέχειαν τοῦ ὕπνου του.

X

Ἐν χαριέστατον ἀνέκδοτον τοῦ Ροσσίνη.

Ἡμέραν τινὰ παρουσιάσθη εἰς τὸν διάσημον μουσουργὸν νεαρός τις μελοποιός, συνθέσας πένθιμον ἐμβατήριον ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Meyerbeer. Ὁ Ροσσίνης, καρτερικὸς πάντοτε εἰς τὰς τοιοῦτου εἴδους δοκιμασίας, παρεκάλεσε τὸν συνθέτην ν' ἀνακρούσῃ τὸ μέλος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Οὗτος ἄμα ἐτελείωσε, στρεφόμενος πρὸς τὸν Ροσσίνην ὅλος περιχαρής:

— Λοιπὸν, διδάσκαλε, ποῖαν γνώμην ἔχετε περὶ τοῦ ἔργου μου, τὸν ἐρωτᾷ;

— Φίλε μου, τί νά σᾶς εἶπω. Θά ἦτο προτιμότερον νά ἀπεθνήσκειτε σεῖς καί νά ἔγραφε τὸ πένθιμον ἐμβατήριόν σας ὁ Meyerbeer!

×

Ἡ σκηνή εἰς τὸ δικαστήριον.

Ὁ δικηγόρος ἀγορεύων ἐπικαλιῖται τὴν μαρτυρίαν διαφόρων νομολόγων.

Πρόεδρος. — Κύριε δικηγόρε, σᾶς παρακαλῶ νά μὴ ἐπικαλῆσθε συγγραφεῖς ζῶντας.

Δικ. [ἐκπληκτος]. — Καί δικαί!...

Πρ. — Διότι ἐνόσφ ζῶσιν ἡμπορεῖ ν' ἀλλάξουν γνώμην.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

(ἀστειον.)

Εἰς τὴν καρδιά μου ἄναψε φωτιάς φρικτὸ καμίνι,

Πάθος ἐρωτικό.

Δὲν θά βρεθῆ ποτ' ἔλεγα καί δι' ἐμέ **Ἐκείνη**

Μ' ἕνα φιλι γλυκό;

Αὐγὴ καὶ βράδυ γύριζα τρελλὸς μὲς τὰ σωκάκια

Γιὰ ἀγαπητικιά...!

Ἐφένετο ἡ καρδουλά μου, ἐφένετε στ' ἀθράκια

Για μιὰ ματιά γλυκιά.

Δὲν ἄφησα περίπατο, θέατρο, πανηγύρι,

Πλατείας, μουσικαῖς,

Ἐτρεχα πάντα κ' ἔβλεπα σέ κάθε παραθύρι,

Σὲ χίλιες δὴ μεριές.

Μιὰ μέρα... τί εὐτύχημα! ὦ! τί χαρὰ μεγάλη!

Στὸ δρόμο ἀπαντῶ

Μιὰ νέα ποῦ πρὸ ἔμμορφη ποτὲ δὲν εἶδα ἄλλη,

Κι' ἀπ' τὴν χαρὰ πετῶ!

Τὴν κύτταξα μὲ βλέμματα γλυκὰ καὶ δακρυσμένα

Κ' ἐστέναξα βαθυῶ,

Ἐκείνη τὸ κατάλαβε πῶς τᾶχω πρὸ χαμένα,

Πῶς ἔγεινα φωτιά!

Μ' ἀγάπησε! Ἀρχίσαμε εὐθὺς τὰ ραβασάκια,

Τὰ νάζια, τὰ φιλιὰ,

Τὰ ραντε-βοῦ, τὰ θέατρα, καὶ τὰ γλυκὰ ματάκια

Μὲ ζέσι, μὲ καρδιά.

Ἐκείνη μοῦ ὠρκίζετο εἰς τ' ἄστρα, στὸ φεγγάρι,

Ἐγὼ στὸν Οὐρανό.

Ἐκείνη παρωμοίαζε τὴν ὄρνιθ στὴ χάρι,

Ἐγὼ τὸν πετεινό.

Μιὰ μέρα ποῦ φιλιόμαστε ὡσὰν τὰ περιστέρια

Ἐπάνω στὸ κλαδί,

Ἐσταύρωσ' ἡ Νεράϊδα μου τὰ τρυφερά της χέρια

Μὲ χάρι περισσή.

— Ποτέ μου δὲν σ' ἐρώτησα, μοῦ εἶπε, τί νά

[κάνης,

Ἄν μένης πάντα ἐδῶ,

Ἄν ἔχης καὶ σὺ Χρήματα, ἂν παίζης, ἂν χάνης,

Ἄν ἦσαι γιὰ φευγδῶ.

— Εἶμαι, πουλί μου, ὑπάλληλος εἰς τὴν Εἰ-

[σαγγελία.

Τῆς λέγω ταπεινά...

Δὲν πρόφθασα νά τῆς εἰπῶ γιὰ ρόδα καὶ γιὰ ἴα,

Ταῖς πλάταις μοῦ γυρνᾶ!

Τὴν ἔχασα!... ἄλλ' ἔπειτα εἰς δύο ἑβδομάδες

Τὴν βλέπω μὲ γαμβρό,

Μὲ ἕνα χρυσοκάνθαρο ποῦχε πολλοὺς παραδες

Καὶ τὸν χουσοῦ σταυρό!

Εὐρῆκε πῶς καλλίτερα εἶν' ἡ ἀνισθησία

Μὲ τὰ πολλὰ φλωριά,

Παρὰ ἕνας ὑπάλληλος εἰς τὴν Εἰσαγγελία

Μὲ νοῦ καὶ μὲ καρδιά.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Α. ΔΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ

Λύσις τοῦ 48ου αἰνίγματος.

Σφιγξ—σφήξ—ἴψ—αἶξ—ἐξ—ἐξ